

Poslední dárek

WENDY SVĚT

15.12.

Vzbudila se do krásného, slunného rána. Na prosinec lehce nezvyklé. Protáhla se a pomalu se rozkoukávala. Pokoj měla uklizený a byl to skvělý pocit, o kuchyni se to samé říct nedalo. S povzdechem se posadila na posteli. Věděla přesně, co ji dnes čeká. Po včerejším maratonu pečení vánočního cukroví, už neměla energii ani náladu na úklid, takže to v kuchyni vypadalo jako po výbuchu bomby. Nic nebylo na svém místě, ve dřezu se vršila hora nádobí, nápadně připomínající šikmou věž v Pise. Sama nechápala, jak se jí to podařilo tak skvěle naskládat. Ale obdiv nebyl úplně na místě, teď bylo potřeba to opatrně přemístit, umýt, utřít a uklidit do skříněk.

Někdy si říkala, jestli jí to za to stojí, jestli vůbec potřebuje cukroví a kdo to vlastně bude jíst. Ale pečení ji vždy bavilo, byla schopná se u toho příjemně odreagovat a vypnout mozek. Nemyslela prostě na nic. Snad jen na to, aby perníčky byly krásně nazdobené a kuličky měly ten správný, kulatý tvar. Na to byla hrozný puntičkář. Kdykoli se o tom někde, byť jen v mezi řečí zmínila, téměř vždy to vzbudilo velkou vlnu smíchu.

A tak se neochotně zvedla z postele a protáhla ztuhlé kosti. U toho se mohla na chvíli pokochat výhledem, který měla ze své ložnice. Bydlet na okraji města mělo určité nevýhody, jako například to, že vše máte z ruky a i do obchodu musíte jet autem, ale zase na druhou stranu, ten výhled. Hned za panelákem měla totiž les. Často z okna pozorovala veverky, jak se honí po kmenech a utíkají do korun stromů. Sem tam zahlédla i srnku, nebo jelena. Ale hlavně na podzim ten výhled milovala nejvíc. Když bylo listí krásně zbarvené do červena, oranžova, žluta a dalších odstínů, to byl výhled přímo fenomenální. Ty barvy milovala. Do toho svěží váněk a to vědomí, že si může ve volné dny beztrestně zalézt pod deku s knihou, hrnkem teplé kávy a jen tak odpočívat. Takhle v zimě to není až taková hitparáda, ale přeci jen ta zasněžená krajina měla něco do sebe...

Když její kuchyň konečně zase vypadala jako kuchyň, a ne jako bojiště, tak si oddechla. V klidu si uvařila kávu a sedla si ke kuchyňskému stolu. Vzala do ruky telefon (ten den poprvé) aby se podívala co je nového. Měla tam jednu novou zprávu. Od babičky. Ačkoli babičku milovala, dlouho se neviděly. Korallina nevycházela úplně dobře se svými rodiči, a to bylo ještě slabé slovo. No a protože bydleli s babičkou ve stejném baráku, tak tam moc často nejezdila, aby se zase nehádali a babi z toho nebyla špatná. Dost často se stavěla mezi ně, ale zároveň působila jako Švýcarsko, neutrální, nepřikláněla se ani k jedné straně, nikomu nechtěla dát za pravdu, aby se ten druhý neurazil.

Ještě než zprávu otevřela, tak už měla jasnou představu, co v ní bude. Babičky každoroční pokus. Budou Vánoce, svátky klidu a míru, a babi bude chtít, aby přijela alespoň na Štědrý den. Chtěla celou rodinu pohromadě a ona jí to nemohla mít za zlé. Kdyby to jen bylo tak jednoduché, tak ráda by jí vyhověla. Ale nepohádat se s rodiči, především s tátou, bylo téměř nemožné. Táta do dnes nebyl schopný akceptovat, že se vykašlala na vysokou školu a zařídila si život po svém. Občas měla pocit, že by máma byla na její straně, ale nechce si to s tátou rozházet. Přeci jen je to její manžel a žijí spolu. A nikdo nestojí o tichou domácnost, tak se radši smířila s tím, že se nebude bavit se svojí jedinou dcerou. Pro klid v duši, a v baráku.

Nechtěla tu zprávu číst, protože pak by byla nucena odpovědět. Dokud si zprávu nepřečte, může dělat, že o ní neví, že neexistuje. Může se pokusit něco vymyslet, naplánovat... Přijít s nějakou výmluvou, proč letos opět nepřijede. Z toho přemýšlení ji rozbolela hlava a ani to kafe už jí nechutnalo.

16.12.

Na své dětství vždy vzpomínala s láskou. Několikrát se snažila přijít na to, kde se to všechno tak hrozně moc pokazilo, ale na nic kloudného nepřišla. Odmítala věřit tomu, že je to všechno jen kvůli pitomé škole. Vždyť o co jde? Je spousta lidí, kteří nemají vysokou školu a o nic nepřišli. Učení ji nikdy moc nebavilo, střední udělala více méně z povinnosti a z té samé povinnosti se přihlásila na vysokou školu. Aby udělala tátovi radost. V hloubi duše si přála, aby ji nevzali. Bohužel to nevyšlo. Tak tedy nastoupila na vysokou školu a táta byl v sedmém nebi. Ona trpěla. Vydržela tam přesně jeden semestr. Ani o den déle, a během té doby si hledala práci a bydlení, protože věděla, že domů už se nevrátí. Jakmile tátovi řekne, že na školu nemá buňky, nebaví ji to a nevidí v tom smysluplnou budoucnost, tak jí zavře dveře před nosem. Tak ho předběhla. Než ukončila školu, už měla práci a bydlení. Po prvním semestru přijela domů a než se táta vrátil z práce, měla sbalené všechny věci, rozloučila se s mámou a odjela. Ten cirkus si nechala na jindy, nejdřív se pokusila dát tátovi čas aby vychladl, a srovnal si to v hlavě. To se bohužel nestalo. Už je to přes pět let a zbytečné hádky na téma škola jsou na pořadu dne pokaždé, když se odváží přijet na návštěvu.

Trpí tím máma, trpí tím babička a trpí tím i ona sama. Jen táta se v tom zdá se vyžívá.

18.12.

Několik dní sváděla vnitřní boj. Samotné už jí to připadalo hloupé, byla dospělá samostatná žena, a zároveň měla strach z rodičů. Jak směšné.

Nakonec se odhodlala k radikálnímu kroku a napsala babičce, že letos na vánoce přijede. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat, babi byla nadšená. Psala jí, že pro ni má dárek, který už čeká pod stromečkem. Jo, babi vánoce milovala a každý rok si je užívala pořádně. Letos to bude ještě lepší, přijede její milovaná vnučka, všechno bude zase v pořádku...

Alespoň s sebou vezme to cukroví, táta uvidí, že je v něčem dobrá. Chlácholila samu sebe a snažila si nepřipouštět si tu katastrofu, která se nezadržitelně blíží. Doma nebyla dva roky.

20.12.

Snažila se myslet na něco jiného, a to opravdu usilovně. Ale marně. Myšlenky se jí stále vraceli ke dni, který se nezadržitelně blíží. Vánoce, štedrý den, rodina po hromadě, výzdoba, stromeček a dárky. Nikdy to neměla moc ráda. Dokonce to byl i jeden z důvodů, proč se rozešla se svým posledním partnerem. Prostě nebyl schopný pochopit, že z tohoto období není tak unešená, jako ostatní. Hádky byli absurdní a nebrali konce, doma se to nedalo vydržet a nejednou spala u kamarádky, než se konečně rozhoupala k tomu, aby se s ním rozešla, sbalila mu věci a poslala ho pryč.

Při snaze přijít na jiné myšlenky si domluvila sraz s kamarádkou. Dohodli se, že si zajdou do kina a pak na skleničku. Najít film, ve kterém by nebyl ani náznak sváteční atmosféry, byla celkem fuška. Komédie nepadali v úvahu ani náhodou, nakonec se rozhodly pro horor, i když i tam se u některých titulů zmiňovali vánoce. Bylo jí jedno, jestli je Santa hodný, nebo zlý, stejně ho nechtěla vidět.

Dali si pořádnou dávku popcornu a coca-colu, aby si to zpříjemnily. Stejně se na film nebyla schopná soustředit. Nadávala si za to v duchu, ale co víc mohla dělat. Alespoň po kině, v nedalekém baru, kde si naštěstí na vánoce nehrají, se trochu uvolnila a bylo jí líp. Alespoň do rána. Když pomine neklidný spánek a noční můry, tak to nebylo tak zlé, určitě ne tolik, jako kocovina, která se dostavila druhý den ráno. Světlo bylo nepřítel. Děkovala všem svatým, že si večer zatáhla závěsy.

22.12.

Ty poslední dny se táhly jako smrad. Jak ráda už by to měla za sebou, ale čas jako by se zastavil. Snažila se ho popohnat, ale nic. Odjíždí zítra. Ještě by si to mohla rozmyslet. Ne! Okřikla se v

duchu. Nesmí být tak zbabělá, tohle zvládne, je to JEN rodinná návštěva. Lhala sama sobě. Věděla, proč domů nejezdí. A ani láska k babičce nepomohla k tomu, aby své přesvědčení změnila. Ty hádky nenáviděla. Ale přeci jen už je neviděla dva roky. Může doufat, že se něco změnilo. Neříká se, že naděje umírá poslední?

23.12.

Věci měla sbalené, auto připravené, už nebylo co odkládat. Ráno si dala snídani a kafe, ano dalo by se říct, že na kávě byla závislá, den bez ní si nedovedla představit. Koukla na internet, co je nového, jestli nejsou někde cestou hlášené vážné dopravní nehody. Měla v plánu vyrazit po obědě. Tedy časově, hlad neměla a žaludek měla jako na vodě. Kolem půl čtvrté se doploužila k autu a vyrazila. Domů k rodičům a babičce to měla zhruba hodinu cesty, plus nějaká ta zastávka, aby protáhla ztuhlé kosti. A nechtěla jet za tmy, to neměla ráda. Neřídila moc často, tak proč riskovat. Cesta byla kupodivu klidná, navzdory očekávání nebyl tak šílený provoz, jako to bývá v tuto roční dobu. Většina lidí asi ještě šílí v nákupních centrech, takže malé meziměstské silnice téměř zejí prázdnotou. Dorazila po páté hodině. A pak ještě zhruba půl hodiny seděla v autě kousek dál od baráku, aby ji nebylo vidět, a sbírala odvahu jít dovnitř. Když se konečně rozhoupala, tak se rozhodla, že půjde rovnou k rodičům a k babi až zítra. Bylo už později, babička si chodila brzy lehnout, tak ji nechtěla rušit.

Byl to klasický dvou generační domek. Babička bydlela v přízemí, aby nemusela chodit po schodech, rodiče v prvním patře. Ona měla od puberty svůj pokoj v podkroví. Ale nedávala tomu velké naděje, že by zůstal tak, jak ho opustila, nebo že by se v něm alespoň dalo přespat. Cestou k domu se snažila ignorovat veškerou vánoční výzdobu, ale barák svítil víc, než ten stromeček, který zahlédla oknem. Stále měla klíče, tak si dole odemkla a šla potichu po schodech nahoru, kde zaklepala a čekala, co se bude dít.

Otevřela jí máma a vypadala nadšeně. Trochu ji to zarazilo, ale vzápětí jí došlo, proč tomu tak je. Táta nebyl doma. Pravděpodobně byl zase v hospodě, ale máma se o tom nechtěla bavit. Chvilí si popovídali v kuchyni, ale vlastně nebylo moc o čem. Dlouho se neviděli, nic o sobě nevěděli, a kdo ví, kdy se zase uvidí. Máma jí oznámila, že její pokoj v podkroví je připravený, aby tam ty dva dny, které měla v plánu zůstat, mohla přespat. Za to byla ráda, jinak by musela spát na sedačce v obývacím pokoji, hned vedle ložnice.

Noc moc klidná nebyla, ale neslyšela tátu přijít domů, což bylo zvláštní. Po špičkách nikdy nechodil. V tomto ohledu se vždy choval jako sobec, kterému je jedno, koho svým příchodem vzbudí. Tedy tak si to pamatovala. Jestli to někdy bylo jiné, to netuší.

24.12.

Ráno se probudila brzy. Nervozitou nemohla dospat. A taky se těšila na babičku. Po ranní hygieně na sebe hodila oblečení a potichu, aby nevzbudila mámu, sešla dolu.

V babičky bytě bylo ticho a tma. Jen skrz škvíry mezi závěsy tam proudilo trochu ranního sluníčka. Došla do obýváku a zůstala stát, jako zkoprnělá. V krbu hořel oheň. Pohled do ohně milovala, zvláštním způsobem ji to uklidňovalo. To nebylo to, kvůli čemu byla nesvá. Pokud babička ještě spala, a to ticho tomu nasvědčovalo, jak to že je v krbu zapálený oheň? A ne nějaký malý, dohasínající plamínek, ale opravdu oheň, který zahřeje, když sedíte kousek dál v křesle. Křeslo, uvědomila si. Bylo otočené jinak, než si pamatovala. Měla ho k sobě zády. Popošla kousek doprava a nahlédla. V tu chvíli by se v ní krve nedořezal. V křesle seděla babička. Ale babička se už nikdy nezvedne, už ji nikdy nepozdraví, neobejme. Z hlavy jí trčela zaseknutá sekera. Hrůzou málem začala křičet, ale najednou vzadu na hlavě cítila tupou bolest. Ani neměla čas se otočit. Padla k zemi a než se jí zatmělo před očima, tak se jí na malou chvíli naskytl pohled na babičky krásně nazdobený stromeček. Stromeček, pod kterým byl dárek. Dárek pro ni, ten o kterém jí psala. Poslední dárek, který už si nikdy nerozbalí.